

ဝန်ခင်း
Head on the news

သတင်း

ဗန္ဓာတ်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဝတ္ထုတိုနှင့် ကျွန်တော်

(၁)

ကျွန်တော် ၏ ပထမဆုံး စက်တင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသော ဝတ္ထုတိုမှာ ၁၉၆၆ ခု၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရုပ်ရှင်သစ်မဂ္ဂဇင်း (အတွဲ ၇၊ အမှတ် ၈) တွင် ပါဝင်သော “မပွင့်မီက ကြွေနှင့် သည်” ဝတ္ထုတို ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်သစ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ သိမ်ဖြူလမ်းတွင် ရှိ၍ အယ်ဒီတာမှာ ကြွယ်ဝ ဖြစ်သည်။ (ကျွန်တော် လေး ဘင်္ဂါလီစုတွင် နေသော ကဗျာဆရာ သိမ်ဖြူကြွယ်ဝနှင့် တစ်ဦးစီ ဖြစ်ပါသည်) ထို ဝတ္ထုတိုကို သရုပ်ဖော်ပုံ ရေး ဆွဲသူမှာ ဗရူဒအောင်စိုး ဖြစ်၍ စာရေး စလူတို့၏ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိသော သဘာဝအတိုင်း ထိုဝတ္ထု တိုလေးနှင့် ပန်းချီပုံလေးကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ ပီတိ ဖြစ်နေခဲ့ဖူးပါသည်။

နောက်ဆက်ပါလာသော “နှင်းကို မပြယ်စေချင်ပါ” ဆိုသော ဝတ္ထုတို သရုပ်ဖော်ပုံ ရေး ဆွဲသူမှာ ပန်းချီစိုးမိုး ဖြစ်သည်။ (ယခု ဒါရိုက်တာစိုးမိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။) ထိုအချိန်မှာ ပင် ကျွန်တော် သည် ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း၌ လည်း ကဗျာများ ရေး နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ကဗျာဆရာ အတော် များများ ပင် ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ “ကဗျာပဒေသာ” ကဏ္ဍ၌ လက်သွေးခဲ့ဖူးသူများ ပါသည်။

(၂)

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် ထင်ရှားစေလိုသော အချက်မှာ ကျွန်တော် သည် စာပေနယ်ကို ဝင်စကပင် ကဗျာနှင့် ထပ်တူနီးပါးပင် စကားပြေ (ဝတ္ထုတို) ရေး သားခြင်း၌ စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့သည် ဆိုသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် နှင့် ခေတ်ပြိုင်ကဗျာရေး ဖော်တို့အနက် ကဗျာရေး သားမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ အစဉ်တစိုက် တစူးနက်နက် လုပ်ကိုင်နေသူများ လည်း ရှိပါသည်။ (ဥပမာ - ချစ်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သော အောင်ချိုမြ၊

မောင်ချော့နွယ်စသဖြင့် သူတို့မှာ စကားပြေကို ရေး သားရန် စိတ်ဝင်စားသော လက္ခဏာမရှိပါ။

ကျွန်တော် တို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သူများ အနက် တချို့မှာ ဝင်စက ကဗျာရော ဝတ္ထုပါရေး သားခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကဗျာကို သိသိသာသာ စွန့်ခွာသွားကြ သည်ကို တွေ့ ရပါသည်။ (ဥပမာ-ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော မောင်ကိုကို (အမရပူရ)၊ ကြူး နှစ် စသဖြင့်)။

ကျွန်တော် တို့နောက် အနည်းငယ် ကွာလှမ်းပြီး ဝင်ရောက်လာကာ ကဗျာရော စကားပြေ (ဝတ္ထုတို) ပါ တစ်စွဲမက်မက် တစ်ပြိုင်နက် ရေး ဖွဲ့နေသူများ လည်း ရှိပါသည်။ (ဥပမာ) ကျွန်တော့် ညီ ငယ်များ ဖြစ်ကြသော နေမျိုး၊ ထွန်းဝေမြင့်။

ကျွန်တော် သည် ကဗျာကို အရူးအမူး တပ်မက်သလောက်ပင် စကားပြေ (ဝတ္ထုတိုရေး သား ခြင်း)၌ လည်း အလွန်အကြူး တပ်မက်ခဲ့မည်သူ ဖြစ်ပါ၏ ။ သို့သော် ...

(၃)

သို့သော် ...

အနှစ် သုံးဆယ် သက်တမ်းကာလ ပြန်လည် စောင်းငဲ့ကြည့်သော အခါ ကျွန်တော် သည် (အချိန်ကာလနှင့် တွက်ဆလျှင်) ကဗျာ ဝတ္ထုတို အနည်းငယ်သာ ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်တွေ့ ရှိရ ပါသည်။ ကဗျာအပုဒ်ရေမှာ အနည်းဆုံး တစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိ၍ ၊ ဝတ္ထုတိုမှာ မူ အပုဒ်ရေငါး ဆယ်ပင် မပြည့်သည်ကို တွေ့ ရပါသည်။ ထိုအထဲမှ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပြန်ရွေးနှုတ်မည် ဆိုလျှင် အနည်းအကျဉ်းခန့်သာ ကျန်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းခေတ်လမင်းစာပေမှ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်မည် ဆိုသော အခါ (၂၄) ပုဒ် ပြည့်အောင်ပင် မနည်းစုဆောင်းပေးလိုက် ရကာ ထိုအထဲတွင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ ပါနေသည်။ (ကျွန်ကဗျာများ ကိုမူ ပြန်လည်ထုတ်ဝေဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတော့ပါ။)

ကဗျာထက်စာလျှင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်များ ကို အမှတ်မထင်ပို၍ ထုတ်ဝေ ဖြစ်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ အမှတ်မထင်ဆိုသော စကားကို အသုံးပြုခြင်းမှာ သာမန်အားဖြင့် ကျွန်တော် သည် ယခုကဲ့သို့ ကဗျာပေါင်းချုပ်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေရန်ကိစ္စ၌ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးကာ ထုတ်ဝေရန်လည်း ကြိုး စားခဲ့ခြင်း မရှိဘဲလျက် (ထုတ်ဝေရန် ပြောလာသူ အချို့ကိုပင် ငြင်းပယ်ခဲ့ပါလျက်) စာအုပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆုံးစာအုပ် “အခြားသော အရာများ နှင့် လူ” ကို ရေတမာစာပေမှ ကိုကျော်သန်းက ၁၉၉၄ က ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်အပြင်အဆင်ကအစ ဘာမှ ကျေနပ်စရာ မကောင်းပါ။ (ကြုံ၍ ပြောခြင်း ဖြစ်၍ ကိုကျော်သန်းကို အပြစ်တင်လိုသော သဘောမရှိ ပါ။ သူ့ဘက်က ချို့ယွင်းချက်ကို ကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်ကုန် သွားပါလျက် ကဗျာရေး သော ဒတ္တနှင့် ရန်မျိုးသိမ်း ရောက် လာသော အခါ (ဒတ္တက အဖော်လိုက်လာခြင်း) လူငယ်တွေ ကို အားပေးချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် ၏ ဝတ္ထုတို (၁၇) ပုဒ်ကို အားတက်သရော ပေးလိုက် ပါသည်။ မင်းသားလေး၊ မီးလှုံပန်း၊ ချက်ကော့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေသော အနာဂတ်ကာလ စာပေတိုက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထို “စက္ကူပေါ်က သစ်ပင်နှင့် အခြား သော ဝတ္ထုတိုများ ” အမည် ဖြင့် ကျွန်တော် စာအုပ်မှာ နှစ် နှစ် ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည်တိုင်အောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ထိုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ကျွန်တော် ၏ ဝတ္ထုများ ကို ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင် သုံးသပ်ဝေဖန်ထားသော စာတမ်းတစ်စောင်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။

ယခု တတိယအကြိမ် စီစဉ်သည့် ဗန္ဓုတ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ။ ဝတ္ထုတိုစုမှာ ရှေ့က (၁၇) ပုဒ်နောက်ပိုင်း ရေး သားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ၏ ကဗျာစာအုပ်ကို စီစဉ်သော ပန်းခေတ်လမင်းကပင် ထုတ်ဝေ ဖြစ်ပါမည် ။ ပန်း ခေတ်လမင်းထုတ်ဝေသူ နှစ် ဦးမှာ ကျွန်တော် ၏ ညီငယ် ညီမငယ်များ လိုပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကြိမ်တွင် စိတ်ညစ်ရမည် မထင်ပါ။

နောက်တစ်ချက်မှာ ကျန်ဝတ္ထုတိုများ ကို ထုတ်ဝေရန် ကျွန်တော် ပင် ထူးထူးခြားခြား တိုက် တွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသော ကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

(၄)

ဤဗန္ဓုတ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ထွက်သွားပြီးလျှင် အနှစ် သုံးဆယ်အတွင်း : ကျွန်တော် ရေး ခဲ့သမျှ ဝတ္ထုတွေ အားလုံးနီးပါးလောက် စုစည်းထုတ်ဝေပြီး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ သွားပါလိမ့်မည် ။ (ချန်ရစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုအချို့ ရှိပါသေးသည်) သူတစ်သက်တွင် ဝတ္ထုတို (၁၄)ပုဒ် သာ ရေး သားသွားသော ဆရာကြီး ဂျမ်းဂွိုက် ကတော့ “ရေး လှချည်လား” ဟု ပြုံး ကောင်း ပြုံး ပေ လိမ့်မည် ။ သို့ သော် ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံအခြေအနေ အရပ်ရပ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဤမျှရေး ခဲ့မိသည် (အပုဒ်ရေ ငါးဆယ်ခန့်) ကို များ လှပြီဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ကျွန်တော် သဘောအတိုင်းသာ ရေး ရလျှင်ဒီထက်နည်းပါလိမ့်မည် ။ ကျွန်တော် ကို ဤမျှရေး ဖြစ်အောင် ဆင်ကို ချွန်းဖြင့် မပြတ်တို့သကဲ့ သို့ တို့ကာ ခိုင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်း အယ်ဒီတာများ ကို ဤနေရာမှနေ၍ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုရပါမည် ။ အထူးသဖြင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေစဉ်က ကိုမြတ်သစ်၊ ကိုကိုထူးတို့နှင့် နောက်ပိုင်း သရဖူမဂ္ဂဇင်းမှ ကိုငြိမ်းအေး၊ ကိုကြွက်တို့ကို ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုပေးလျှင် လိုလိုချင် ချင် ထည့်ပေးတတ်သော ဟန်သစ်မှ ကိုတင်ကိုအောင်နှင့် ရနံ့သစ်မှ ကိုချစ်ဝင်းမောင်တို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မေ့လျော့၍ မ ဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုများ ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ကြသော ကျန်မဂ္ဂဇင်းများ မှ အယ်ဒီတာများ ကိုလည်း မချန်မလုပ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျေးဇူးတင်ရမည့် သူ နှစ် ဦးမှာ ပန်းခေတ်လမင်းမှ တာရာမင်းဝေ နှင့် မနော်ဟရီတို့ ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်လျက်

သစ္စာနီ

...

အလွမ်းမပါသော ပြဇာတ်

အဲဒီ နေ့က နေသည် ခါတိုင်းလိုပင် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုင်နေကျ လက်ညှက်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်နေရင်း ကိုဘုန်းဝေက “လူ့လောကဆိုတာ ကြက်ဥခွံတွေ စုထည့်ထားတဲ့ အမှိုက်ခြင်းနဲ့ တော် တော် တူတာကွ” လို့ ဆိုသည်။ မောင်မင်းဇော်က လေးစားမှု တစ်ဝက် သံသယတစ်ဝက်ဖြင့် “ခင်ဗျား ဥပမာက မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါဖြင့် အဲဒီ ကြက်ဥတွေ ထဲက အနှစ် တွေ ကို ဘယ်သူက ဖောက်သောက်ပစ်သလဲ” ဟု စောဒကတက်၏ ။

ကိုဘုန်းဝေက ထုံးစံအတိုင်း မောင်မင်းဇော် စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အရှေ့ဘက်ကိုသာ မေး ငေါ့ပြကာ “ဟောဟိုမှာ ကြက်ဥခွံတစ်ခု လာနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏ ။ မောင်မင်းဇော် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ သူတို့ စားပွဲရှိရာကို လျှောက်လာနေသော ကိုသက်ခိုင်ကို တွေ့ ရလေသည်။ ကိုသက် ခိုင်က သူ့ပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း နွမ်းယံယံပြုံး ရင်း ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏ ။ သူတို့ နှစ် ယောက် ကို တွေ့ သဖြင့် သာ ကိုသက်ခိုင် ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မောင်မင်းဇော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ကိုသက်ခိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့မရှိ။ သို့မဟုတ် ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်လေ့မရှိ။

ဘော်ဒါဆောင်တွင် ရှိနေလျှင် တစ်ချိန်လုံး စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အခန်းအောင်းနေတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။ လမ်းထွက်လျှင်လည်း ကြုံတဲ့နေရာမှာ ဖတ်ဖို့ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် အမြဲပါ တတ်၏ ။ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသော စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သော အခါ ပင်ဂွင်းတိုက် ထုတ် ကမူ၏ ပုလိပ်ဝတ္ထုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။ မောင်မင်းဇော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်ကိုတော့ ဖတ်ပြီးပြီ။ နားလည်ရခက်သော စာအုပ် ဖြစ်၏ ။ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော ထို စာအုပ်ကို သူ့လိုပင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ကိုဘုန်းဝေမျက်နှာပေါ်၌ သရော်ပြုံး ကလေး တစ်ခု လင်းလက်သွားတာကို မောင်မင်းဇော် အကဲခတ်လိုက်မိ၏ ။

တစ်ခါက ကမ္မူရဲ့ အပြင်ကလူကို ဖတ်ပြီးစ မောင်မင်းဇော်က ကိုဘုန်းဝေကို “ခင်ဗျား ကမ္မူ စာတွေ မကြိုက်ဘူးလား” ဟု မေးဖူး၏။ ကိုဘုန်းဝေက သူပြုံး နေကျအပြုံး နှင့် “ကမ္မူဟာ ဘောလုံး လည်း ကန်ဖူးတယ် ... ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ... အဲဒီ နှစ် ချက်တည်းနဲ့ သူ့စာတွေ ဟာ ဖတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးကွ ...” ဟု မှတ်ချက်ပေးခဲ့ဖူးတာ သွားသတိရ၏။ ပြီးတော့ ပြောသေး သည်။ “အိတ်ဇစ်စတယ်ရှယ်လစ်ဝါဒ ဆိုတာကို မြန်မာစာပေလောကမှာ တော့ ယင်နားထားတဲ့ သရက်သီးမှည့်တစ်လုံး ဖြစ်နေပြီကွ ... သက်ခိုင်ကိုလည်း အဲဒီ ဝမ်း ရောဂါ ကူးစက်နေဟန် တူတယ် ...”

“ဘာသောက်မလဲ ဆရာ...”

စားပွဲထိုးလေးက ကိုသက်ခိုင်ကို မေး၏။

ကိုသက်ခိုင်က ခပ်တိုးတိုးပင် “လက်ညှက်ရည်ပေါ့” လို့ မလိုအပ်သလို ဖြေ၏။

“ချိုဆိမ့်လား ပေါ့ကျလား ...”

စားပွဲထိုးကလေးက ထပ်မေး၏။ ကိုသက်ခိုင် မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာမှာ ဖုံးဖိမရအောင်ပင် ပေါ်လွင်လာ၏။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ “ဘယ်လို ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့ ကွာ” ဟု စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေးက သူ့ကို အူကြောင်ကြောင် ကြည့်ကာ အနားမှ ထွက်သွားတော့မှ မောင်မင်းဇော်တို့ဘက် လှည့်ပြီး ...

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် အချိုပေါ့သွားတာ၊ အကျရည်များ သွားတာတွေ ထက် အရေး ကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ လောကကြီးမှာ အများ ကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ လူတွေ ဟာ ဘာလို့ ဒီလို အသေးအဖွဲကိစ္စ လေးတွေ နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ခဲနေကြတာလဲ” လို့ ညည်းညူသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် (ကိုဘုန်းဝေနှင့် ကိုသက်ခိုင်) သည် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တော့ တူတတ်တယ်လို့ မောင်မင်းဇော်တွေ မိ၏။ နှစ် ယောက် စလုံး၌ ပင် တခြားသူတွေ နှင့် မတူသော ထူးခြားသည့် ဘဝအမြင်တွေ ရှိနေကြ၏။ သူတို့နှစ် ယောက် ချင်း ကျတော့လည်း မတူပြန်။

မောင်မင်းဇော် ကတော့ ဤဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုလုံးတွင် သူ တန်ဖိုးထားစွာ ပေါင်းသင်း စရာ ဤလူနှစ် ဦးသာ ရှိသည်ဟု ထင်မြင်နေ၏ ။ ဒီလူနှစ် ယောက် ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေပုံကလည်း သီးသန့်ဆန်လွန်းအားကြီးသည်။ တခြားလူတွေ နှင့် ရောရောနှောနှောမရှိ။ သူတို့ နှစ် ယောက် လုံး က နယ်မှကျောင်း လာနေသော မောင်မင်းဇော်ကို ညီငယ်လို သဘောထားကာ ဆက်ဆက်ဆံဆံရှိ ကြတာကိုပင် မောင်မင်းဇော်အဖို့ ရခဲသော ဆုလာဘ်တစ်ခုအ ဖြစ် မှတ်ယူရသေးသည်။ ကိုဘုန်းဝေ အသက်က လေးဆယ်ဝန်းကျင် (သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရတာ မလွယ်)၊ ကိုသက်ခိုင်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။ ကိုဘုန်းက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် နုပျိုသလို ထင်ရပြီး ကိုသက်ခိုင် ကတော့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ရင့်ရော်သလို ထင်ရလေသည်။ သူ့အပေါ် ကိုဘုန်းဝေ၏ ဆက်ဆံရေး က တရင်းတနှီးရှိပြီး ကိုသက်ခိုင် ဆက်ဆံရေး က တလေးတစား ရှိသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူတို့သုံး ယောက် စလုံး တူတာတစ်ခု ကတော့ စာပေကို ဝါသနာပါကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ နှစ် ယောက် လို့ ပြောလျှင်လည်း မမှာ :ဟု ထင်သည်။ တစ်လော ကတော့ ကိုဘုန်းဝေသည် သူ့အခန်းနှင့် အပြည့်ရှိသော စာအုပ်တွေ ကို ကားတစ်စီးတိုက် သယ်ချသွားကာ ရောင် :ခဲ၏ ။ ပြီးတော့ ရတဲ့ငွေကို ဝိတ်မသည့် ဝိတ်ပြားတွေ အတံတွေ နှင့် အားကစားကိရိယာတွေ ဝယ်လာသည်။ အရင်က စာရွက်လှန်သံ တဖျပ်ဖျပ် ကြားရသည့် သူ့အခန်းထဲမှာ အခုတော့ ဝိတ်မ သည့် ချသည့်အသံ တချင်ချင်သာ ကြားရသည်။

“ပညာရှိဆိုပြီး လေအေးကလေး တိုက်ရုံ၊ နေပူကလေး ထွက်ရုံနဲ့ နှာစေးဖျားနာနေရင် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲကွာ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့လူဟာ နှစ် မျိုးလုံး ကြံ့ခိုင်ဖို့လိုတာပဲ ... လူတော် တော် များများ မဖတ်နိုင်တဲ့ စာမျိုးကို ငါ အနှစ် သုံးဆယ်လောက် အဆက်မပြတ် ဖတ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ငါ့ ကိုယ်မှာ လိုနေတာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်ကွ ... အဲဒါက ကြွက်သားပဲ”

ဟုလည်း မောင်မင်းဇော်ကို ပြောခဲ့၏ ။ မိုးကလေး နည်းနည်း ညို၊ ရင် ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ရင် ပတ်စေ့ဝတ်ရလေ့ရှိသော ကိုသက်ခိုင် ကတော့ ထူးထူးခြားခြား မဝေဖန်ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ယောက် သာ ပြုံး သည်။ သူတို့အပြုံး တွေ ကလည်း

တစ်ဘာသာစီပင်။ ကိုဘုန်းဝေအပြုံး က တစ်လောကလုံး ကို ထိမထင်တဲ့ သရော်ပြုံး ။
ကိုသက်ခိုင် အပြုံး ကတော့ တစ်လောကလုံးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေး ထားရတဲ့ မချီပြုံး ။

တစ်ခါက ကိုဘုန်းဝေက မောင်မင်းဇော် ပြဿာ မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ကိုသက်ခိုင်၏
ကဗျာတစ်ပုဒ် ကို စိတ်လိုလက်ရ ခုလို ဝေဖန်ဖူး၏ ။

“သူကဗျာတွေ က သူ့ကို လောကကြီးက၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားလူတွေ က၊
နောက်ဆုံး ကွဲကွာ သွားတဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ ယောက္ခမတွေ က ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ နားလည်
ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ တောင်းပန် ရင်းပြနေတာပဲ၊ အဲဒါကိုပဲ သူက ဘဝအမြင်လို့ ထင်နေသလား
မသိဘူး ... ဒီအတွက်နဲ့ တော့ ကဗျာ ရေး မနေသင့်ပါဘူးကွာ ... နောက်ဆုံး ခွင့်လွှတ်စရာ
ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အနုပညာသမားကသာ လောကကြီးကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရမှာ ပါ ...”

ကိုသက်ခိုင် ကတော့ ကိုဘုန်းဝေကို အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ခဲ့သည်။
လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ကျော် ကတော့ ကိုဘုန်းဝေသည်လည်း ကဗျာကောင်းကြုံ၊
ကံသူတို့ အကြားမှာ အနည်းငယ် ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏
။ ဒီအချိန်ကဆို မောင်မင်းဇော် မူ လတန်းကျောင်း ရောက်စပဲ ရှိဦးမည် ။ ကိုသက်ခိုင် ကတော့
ကိုဘုန်းဝေ ကဗျာတချို့ကို ခုထိ အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်သေးသည်။ ဒီတစ်ချက်တည်းနှင့် ပင်
ကိုဘုန်းဝေအပေါ်မှာ သူ အနွံအတာခံနိုင်ခဲ့ တာလည်း ဖြစ်သည်။

“သူ ဘာ ဖြစ်လို့ ကဗျာဆက်မရေး တော့တာလဲ” လို့ မောင်မင်းဇော်က
ကိုဘုန်းဝေကို မမေးရဲသော မေးခွန်းအား ကိုသက်ခိုင်ကို မေးဖူး၏ ။ “ဒီလူက တစ်မျိုးပဲ ... သူ
အနိုင်နဲ့ပိုင်းခဲ့တာ နေမှာ ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုလည်း ရှိချင်ရှိမယ်
တစ်ခါတော့ ပြောဖူးတယ်”

ဒီဘော်ဒါဆောင်ကို မောင်မင်းဇော် မရောက်ခင် ကတည်းကပင်၊ သူတို့နှစ်
ယောက် မှာ သိခဲ့ ကြပြီးပြီ။ သို့သော် သူတို့သဘာဝအတိုင်း ဆက်ဆံရေး က
တစ်စိမ်းပြင်ပြင်လည်း မဟုတ်။ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ ကိုသက်ခိုင်က ...

“သူက ပြောတယ် ... လူ တစ်ယောက် ဟာ ကဗျာ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့

အသွေးအသား အကြောတွေ ကအစ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးက ကဗျာ ဖြစ်သွားတာ၊ သူ့အနေနဲ့ ကဗျာမ ရေး လည်း ကိစ္စမရှိဘူး ... ကဗျာရေး နေတာ မရေး တာတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ... သူ့ ကိုယ်နှိုက်က ကဗျာ ဖြစ်နေတာပဲဟာ သူဟာ တကယ့် ကဗျာအတုံးအခဲကြီးပဲတဲ့ ...”

မောင်မင်းဇော်မှာ ကဗျာမရေး တော့သူ ကဗျာရေး နေသူ နှစ် ဦးရဲ့ အကြားက ကဗျာရေး ချင် သူသာ ဖြစ်သည်။ ဤအဆောင်ရောက်စက ခေတ်ပေါ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး သဘောမပေါက် ဖြစ်နေသော မောင်မင်းဇော်သည် ကိုသက်ခိုင်အခန်းသို့ သွားကာ အကူအညီတောင်းရာက စတင် သိခဲ့ကြ၏ ။ ကိုသက်ခိုင်က ပြုံး ကာ ...

“ခင်ဗျားက ကဗျာဖတ်ရတာ ရေသောက်သလို ဖတ်တာ ကို ... ကဗျာဖတ်တာ ဖာလူဒါ သောက်သလို ဖတ်ရတယ်ဗျ ...” ဟု အသေးစိတ် ရှင်းပြခဲ့၏ ။ ပြီးမှ ...

“အမှန်တော့ ဘယ်ကဗျာကိုမှ ကျွန်တော် အခုလို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆို ရှင်းမပြချင်ဘူး ... အဲ သလို လုပ်ရတာ အနုပညာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခု ကျူး လွန်ရသလိုပဲ လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားရတယ် ... ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ရဲ့ အလှကို ပွင့်ဖတ်တွေ ၊ ဝတ်မှု နံတွေ တစ်စစီ ဖြုတ်ချွေပြီး ရှာသလိုပေါ့” ဟု ဝမ်း နည်းသံနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့၏ ။

မောင်မင်းဇော်အဖို့တော့ သူတို့နှစ် ယောက် လုံးမှာ တစ်မျိုးစီ အံ့သြစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကဗျာဆရာ ယက်တူရှင်ကိုနှင့် တွေ့ ဆုံမိတ်ဆက်ရန် ဖိတ်စာ၊ အပြင်ကလူ (ကမူးရဲ့ ဝတ္ထု) ပြဇာတ် ကို လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ဖိတ်စာများ မှာ အလုံးလုံး အထွေးထွေးနှင့် ကိုသက်ခိုင် အမှိုက်ခြင်းထဲ ရောက်နေတာ တွေ့ ရ၏ ။

အနီးကပ် ပေါင်းသင်းနေသော မောင်းမင်းဇော်ပင် သူတို့နှစ် ဦးအကြောင်းကို စေ့စေ့ငုံငုံမသိ ကိုသက်ခိုင်သည် ကဗျာရေး သည်။ ဝတ္ထုတိုရေး သည်။ (အပေါစား လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေး ရောင် စား သည်ဟုလည်း ပြောဖူး၏ ။)

သူ အိမ်ထောင်ကျဖူးတာ ယောက္ခမနှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် အိမ်က ဆင်းလာခဲ့ရသလိုလို။ သူ့ မိန်းမက သဘောသား တစ်ယောက် နှင့် ပဲ လက်ထပ်သွားသလို။

ဒါက အဆောင်နေ တခြားလူ တွေ ဆီက ကြားရသော စကားများ ဖြစ်၏။

ကိုဘုန်းဝေကိုတော့ လေလွင့်နေသော သူဌေးသားဟု ကွယ်ရာမှာ လှောင်ခေါ်သံ ကြားရ၏။
တစ်လတစ်ခါ ဒီလူဘဏ်က ငွေထုတ်သုံးနေတာကိုတော့ မောင်မင်းဇော်လည်း
မြင်သိနေသည်။ ကိုဘုန်းဝေ နေထိုင်ပုံက တစ်မျိုး။ သူ့ဘဝကို ဘယ်သော အခါမှ
ကွယ်ဝှက်ဖုံးကွယ်ခြင်းမရှိ။ ထို့အတူ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့မှာ အမေ မရှိတော့။
အဖေက မန္တလေးမှာ ၊ နောက်မိန်းမငယ်နှင့် နေသည်။ သူကလည်း အဖေဆီက လိုချင်တာ
တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ ငွေ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့သားအဖနှစ် ယောက် ဘဝမှာ အပေးအယူ
တည့်နေသည်ဟု လည်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရ၏။

ကိုသက်ခိုင် ကတော့ မဝေဖန်စဖူး။

“ဒီလူက ဘဝကို ပြဇာတ်ရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ကနေရသလို သဘောထားတဲ့ လူဗျ”
ဟု ပြောဖူး ၏။ “တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ဒီလူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု တော့ တော်
တော် ပြင်းထန်တဲ့လူ ... သူ ငါးများနေတာတွေ လို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားမေးရင်
ငါးခုများနေတာလို့ ပြောမယ့်လူ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မာနတစ်မျိုးပေါ့လေ” ဟု မောင်မင်းဇော်က ထောက်ခံ၏။
ကိုသက်ခိုင်က အဝေးကို ငေးကြည့်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ...

“ကိုယ်လည်း မာနကြီးခဲ့ဖူးပါတယ် ... ဘယ်လောက် ကြီးခဲ့သလဲဆိုရင်
ကိုယ့်အရိပ်ကို တောင် သူများ အနင်းမခံအောင် မာနကြီးခဲ့ဖူးတယ် ... လမ်းပေါ်မှာ
လူချင်းဆုံရင် ကိုယ်ကသာ သူ များ အရိပ်ကို နင်းရအောင် ရှောင်ကွင်း လျှောက်ခဲ့တယ် ...
ပြန်တွေ ကြည့်တော့လည်း ဒါဟာ ရူး သွပ်မှု တစ်ခုပါပဲ ... ကိုယ် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားရဲ့
စာတစ်ပုဒ် သွားဖတ်မိတယ် ... ဘယ်ဒီပနီ ထဲမှာ လည်းတောင် မမှတ်မိဘူး ... အဲဒီ မှာ ရေး
ထားတာက လူဆိုတာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အဆင်တန်ဆာသာ ဖြစ်တယ်တဲ့ ... မြေစောင့်မျှသာ
ဖြစ်တယ်တဲ့ ... ကိုယ့်ရင်ထဲက မာနတွေ လည်း တစ်ဝက် လွင့်စဉ်သွားတော့တယ် ...”

“ကိုဘုန်းဝေကို ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ အတွယ်အတာ မရှိသလိုပဲနော် ...”

သူနေခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကိုဘုန်းဝေဆီကို လာတဲ့
စာတစ်စောင်မှလည်း မတွေ့ .စဖူး။ ဧည့်သည် တစ်ယောက် မှလည်း မတွေ့ .စဖူး။

“ဒီလူက လောကကို သမ်းဝေစရာလို မြင်နေရတဲ့ လူပဲ ...
အသက်လေးဆယ်အရွယ်မှာ ဘဝကို အဲသလိုမြင်တာ ကတော့ နည်းနည်း စောလွန်းတယ်
ထင်တယ်” ဟု မှတ်ချက်ချ၏ ။

“ကိုယ်လဲ အနုပညာကို တွယ်တာတဲ့စိတ်ကိုတော့ လျှော့လိုမရဘူး ဖြစ်နေတယ်
... အမှန် ကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာရောက်ကြောင်း တရားအတွက်ကလွဲပြီး
ဘာအတွက်ကြောင့် မှ အသေ မခံသင့်ဘူး ... ငါ့သား ငါ့မယားအတွက်၊ အနုပညာအတွက်
ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပဲ သေသေ၊ ဒီ လောက် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးနဲ့ သေရင် အပါယ်လားမှာ
ကတော့ သေချာနေတယ်”

ကိုဘုန်းဝေ ကတော့ “လောကမှာ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပြားတွေ နဲ့
ပြည့်တန်ဆာမတွေ ရှိ နေရင် လုံလောက်ပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏ ။ သူ ပြည့်တန်ဆာအိမ်
သွားတာ မတွေ့ .ဖူးသော် လည်း ခေါင်းကိုက်ပျောက် ဆေးပြားတွေ ကို ပဲကြီးလှော်လို
စားနေတာကိုတော့ မကြာခဏ တွေ့ .ရ တတ်၏ ။

“ကုသိုလ်လည်း ဝမ်းမမြှောက်နဲ့ကွ၊ ဝမ်းမြောက်ရင် လောဘ ဖြစ်တယ် ...
အကုသိုလ်ကို လည်းတွေ့ :ကြောက်မနေနဲ့ ... ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဒေါသတစ်မျိုးပဲ ... အဲဒီ
အစွန်းတရားနှစ် ပါးက လွတ်အောင်နေ ... သံသရာဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ...
မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပဲ” လို့ မောင်မင်း ဇော်ကို ပြောဖူးသည်။ မောင်မင်းဇော်
ကောင်းကောင်း နားမလည်။ ကိုဘုန်းဝေနှင့် ကိုသက်ခိုင် မကြာခဏ ဘာသာရေး နှင့်
ပတ်သက်ပြီး လေးလေးနက်နက် ပြောကြတာ သူ ကြုံဖူးသည်။ သူတို့ အယူအဆတွေ က
တစ်ခါတစ်လေ သူ အစဉ်အလာ ကြားထူးထားတာတွေ နှင့် ဖီလာ ဖြစ်နေတတ် ၏ ။

အခုတလောတော့ သူတို့သုံးယောက် သိပ်မဆုံ ဖြစ် မောင်မင်းဇော်က
စာမေးပွဲနီးပြီမို့ ဖုတ်ပူ မီးတိုက် စာကျက်နေ၏ ။ ဒီကြားထဲကပင် ကိုသက်ခိုင်ဆီကို အသက်နှစ်

ဆယ်ကျော်အရွယ် ကောင်မလေးချောချော တစ်ယောက် ကိုယ်ပိုင်ကား
အသစ်ကလေးတစ်စီးနှင့် မကြာမကြာ လာနေတာကို တော့ သတိထားမိသေး၏။
ကိုသက်ခိုင်က စာပေဝါသနာပါတဲ့ ဆေးကျောင်းသူလေးလို့ ပြောပြ၏။

စာမေးပွဲဖြေအပြီး ကျောင်းပိတ်တော့ မောင်မင်းဇော် အညှာပြန်ရလေသည်။
ကျောင်းဖွင့်လို့ ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်တော့ အခြေအနေတွေ က
သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေလေ သည်။ ဤဘော်ဒါဆောင်မှာ သူ့အတွေ့ ချင်ဆုံး လူနှစ်
ဦးလုံး မရှိတော့။

“ကိုဘုန်းဝေ ဘယ် ပြောင်းသွား သလဲ ခင်ဗျာ ...”

သူ့အမေးကို အဆောင်မှူး က ခပ်တိုတိုဖြေ၏။

“တမလွန်ကို ပြောင်းသွား တယ် ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လကပဲ အစာအိမ်သွေးယိုတဲ့ ရောဂါ နဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆုံးသွားပြီလေ
...”

မောင်မင်းဇော် ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွား၏။
သူ့အသည်းနှလုံးမှာ ဟင်းလင်းပြင်ထဲကို ပေါ့ပါးစွာ လွင့်စင်သွားသလို ခံစားရသည်။
ကိုသက်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထပ် မမေးရဲတော့အောင်ပင် ဖြစ်သွား၏။ အားတင်းပြီးမှ ...

“ကိုသက်ခိုင်ရော ...”

“သူက လက်ထပ်သွားပြီ”

ကြားရတဲ့ စကားတွေ က မယုံနိုင်စရာ။ သူ ဘော်ဒါဆောင်
ပြန်ရောက်နေတယ်ကြားတော့ ကိုသက်ခိုင်က တစ်ခေါက်လာတွေ့ ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကား
အသစ်ကလေးတစ်စီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည်။

“ခင်ဗျား လက်ထပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး...”

မောင်မင်းဇော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်၏။ သူက ယုံယုံပြုံး ရင်း ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မထင်ပါဘူး ... ကိုယ်က လက်မထပ်ဘူး

ငြင်းလိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ကြံတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သနားပြီးယူလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ...”

“သူ့ကို သနားလို့မဟုတ်ဘူး ... လူ တစ်ယောက် ရဲ့ မာနကို သနားလို့ ... အဲဒါနဲ့ပဲ လက်ထပ် ဖြစ်သွားတာ... လူ တစ်ယောက် အတွက် အထိခိုက်ဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကိစ္စဟာ သူ့မာနကို အထိပါးခံရတာ ပဲလို့ ကိုယ်ထင်တယ် ...”

“ကိုဘုန်းဝေဆုံးတော့ ကျွန်တော့် ဆီကို ဘာလို့ စာမရေး တာလဲ”

“ကိုဘုန်းဝေက မသေခင် မှာ သွားတယ် ... မင်းဇော်လေးဆီ

အကြောင်းကြားမနေနဲ့ ... ရှုပ်တယ်တဲ့ ...”

“ဘာရှုပ်တာလဲ ...”

ကိုသက်ခိုင်က မောင်မင်းဇော်အမေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်ရာကို ဆက်ပြော၏။

“သူသေသွားတာကို ကိုယ်တောင် မနာလိုဘူး”

ခဏ တိတ်ဆိတ်ပြီးမှ ...

“ကိုယ် ကြုံဖူးသမျှတွေ ထဲမှာ တော့ ပကာသန အကင်းဆုံးနဲ့ အရိုးစင်းဆုံး အသုဘတစ်ခုပဲ ဘဝမှာ မထင်မရှား သေချင်တဲ့ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားကောင်းပါရဲ့ ...”

“ဘယ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်သလဲ...”

“ကြံတောမှာ ...”

သည့်လိုနှင့် ထိုနှစ် ယောက် မှာ မောင်မင်းဇော် ဘဝထဲမှ တစ်ယောက် က ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ထွက်ခွာသွား၍ တစ်ယောက် က မီးခိုးငွေ့အ ဖြစ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

...

ငန်းနှင့် ရေ

ခြံစပ်မြက်ခင်းတွင် နေစာလှုံနေသော ငန်းနှစ် ကောင်ကို

ကိုယ်ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ ဤ ဇာတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကကွက်များ စီစဉ်သည့်အခါ အထောက်အကူရအောင် သဘာဝငန်းတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာဟန်ကို လေ့လာရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤငန်းနှစ် ကောင်ကို မွေးခဲ့၏ ။ ကိုယ့် ငန်းတွေ က ကိုယ်နှင့် မရင်းနှီးလှသေး။ အနည်းငယ်စိမ်းနေသေး၏ ။ ကိုယ်က ငန်းနှစ် ကောင် အနား ကို ကပ်သွားသော အခါ ...

သူ့အနားကို ကပ်လာသည့် မင်းသား ဖရစ်ကို မြင်ရသော အခါ အိုဒက်က ထွက်ပြေးမည့် ဟန်ပြုသည်။

(အိုဒက်ဆိုသည်မှာ လူ့အသွင်ပြောင်းလာသော ငန်းကလေးအမည် ဖြစ်သည်။)

အိုဒက်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည့်အခါ ကွဲကွာသွားသော ကိုယ့်ငယ်ရည်းစား၏ မျက်နှာနှင့် တူနေသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။

ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်တွင် မှဲ့ကလေးတစ်လုံး ရှိနေတာကအစ တူသည်။ မင်းသား ဖရစ်က သူသည် အန္တရာယ်ပြုမည့် သူ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏ ။ အိုဒက်က ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြေပျောက်သွားသော အခါ သူမသည် ကျိန်စာမိနေသော မင်းသမီးလေး တစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ သည် နေရောင် ပျောက်မှ လူ့အသွင်ပြန်ရကြောင်း၊ သူ့ကို လူမင်းသားလေး တစ်ပါးက သေတပန် သက်တဆုံး ခိုင်မြဲသော မေတ္တာနှင့် ချစ်ပါမည် ဟု သစ္စာဆိုမှ ဤကျိန်စာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် အကြောင်း ပြောပြ၏ ။

အိုဒက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိသည့် မင်းသားဖရစ်က သစ္စာစကားဆိုသည်။

အိုဒက်၏ ရံရွှေတော် ငန်းများ လည်း ရောက်လာကာ ချစ်သူနှစ် ဦးကို ပတ်ဝိုင်းကာ ကကြသည်။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ကန်ဝန်းကျင်သည် အချစ်ဖြင့် အသက်ဝင်၍ ပူနွေးလာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သစ်ပင် အုပ်များ အထက်မှ မဟူရာကောင်းကင်သည် တစ်စထက်တစ်စ ဖြူလျော်လာသည်။ နေ့သစ်၏ ဖူးပွင့်မှု သည် မှိုင်းဝေနောက်ကျသော

အလင်းဖြင့် စတင်၏ ။ အိုဒက်နှင့် သူရဲရွှေတော် များ သည် လူအဖြစ်မှ ငန်းအသွင် ပြန်ပြောင်းကာ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ပျံကြလေပြီ။ ခဏချင်းမှာ ပင် ပူနွေးစ ရွှေရောင် ကောင်းကင်၌ စက်မျှင် မှိန်ပျောက်သွားကြ၏ ။ ကြံတောက်သော အလင်းရောင် ၊ မင်းသား ဖရစ်၊ ကြေကွဲခြင်းရန်နှင့် မလှုပ်မယှက် ကန်ရေပြင်။

လေတိုး၍ လှိုင်းအိထနေသော ခပ်နောက်နောက် ကန်ရေပြင် တစ်ဝက်ခန့်သည် ကြာဖက်၊ ရေမှော် တို့ဖြင့် ပြည့်ညစ်နေလေပြီ။ ဤလို တစ်နွေလုံးမှာ ပင် ကိုယ်တို့ရပ်ကွက်သည် ဤသောက် ရေကန်ကို အမှီပြုကြရ၏ ။ နွေဝင်စရှိသေးသည်။

ကန်ရေမှာ အတော် လျော့နည်းနေလေပြီ။ ကိုယ်တို့ နေထိုင်ရာ မြို့ သစ်တွင် ရပ်ကွက်တိုင်း လိုလို ဤကဲ့သို့ တူးထားသော ကန်မျိုးရှိတတ်၏ ။ ကန်ထဲ ထိုးသွယ်ထားသည့် တံတားမှ ဆင်း တက်ရေခပ်နေကြသော ယောက်ျားမိန်းများ ကို တွေ့ ရသည်။ ဤရေကန်တွင် သရဖူဆောင်းထား သော ကျိန်စာသင့်နေသည့် ငန်းမင်းသမီးလေး တစ်ယောက် တစ်လေကို တွေ့ရဖို့ မမျှော်လင့်နိုင် ချေ။

ကိုယ်ရေး နေသော ဇာတ်ထဲတွင် အိုဒက်က ဤရေကန်မှာ သူ့မိခင်၏ မျက်ရည်များ မှ ဖြစ်လာကြောင်း ပြောဖူးတာ အမှတ်ရ၏ ။ ယခင်က ဤသောက်ရေကန်ကို လုံခြုံစွာ ဝင်းခတ်ထားခဲ့၏ ။

ယခုတော့ စည်းကမ်းမဲ့ လူတို့ ချိုးဖဲ့ခိုးယူ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသဖြင့် ဝင်းခြံဟူ၍ မရှိတော့။ နှုတ်ယူ၍ မရနိုင်သော တိုင်ငုတ်တချို့တလေသာ တစ်ခါက ဝင်းခြံရှိခဲ့ဖူးသည့် သင်္ကေတငယ်အ ဖြစ် ဖြင့် ကျန်ရစ်နေတော့၏ ။ လုံခြုံသည့် ဝင်းခြံမရှိသော အခါ သောက်ရေကန်ထဲသို့ ကျွဲနွားဆင်းသည် ကို လူငယ်တချို့ ရေခိုးကူးသည်ကို စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းရသော တာဝန်ပိုလာ၏ ။

“စာရေး ဆရာ လေညင်းလာခံတာလား” အပြန်တွင် ရေကန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကွက် ကောင်စီရုံးထဲမှ လှမ်းနှုတ်ဆက်သံ ကြားရ၏ ။ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်အသိ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးဘလှအောင် ဖြစ်နေသည်။

ရဲတိုက်မှ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်လာသည့် ဗွန်ရထတ်သည် သူ့သမီး ဖြစ်သူ အိုဒယ်ကို ခေါ်ဆောင်လာသည်။ အိုဒယ်ကို အိုဒက်နှင့် တူအောင် ဖန်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏ ။ မင်းသား ဖရစ်က အိုဒယ်ကို အိုဒက်ဟု ထင်သွားသည်။ ရဲတိုက်အပြင် ပြတင်းဝမှ ဤအခြင်းအရာများ ကို တွေ့ နေရသော အိုဒက်က အ ဖြစ်မှန်ကို အကြောင်းကြား အသိပေးလိုသော် လည်း အခွင့်မသာဘဲ ရှိနေသည်။ သို့သော် မင်းသားဖရစ်က အိုဒယ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ သစ္စာစကား ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထူးခြားစွာ ဗွန်ရဘတ်နှင့် အိုဒယ်သည် သူတို့၏ မူလရပ်သွင်များ အတိုင်း ပြန်လည် ပြောင်းလဲသွား၏ ။

လေပြင်းတိုက်ခတ်နေသည်။ လေထဲတွင် ပန်းပွင့်ရောင် စုံများ ကြွေစင်နေ၏ ။ ကောင်းကင် မည်းမည်းတွင် တဒင်္ဂီမျှ ရွှေရောင် စင်းအက် လူးလွန်သွား၏ ။ လျှပ်စီးဝင်းပြက်ချိန်တွင် လေထန် တောထဲမှ မင်းသားဖရစ်၏ ရုပ်ပုံလွှာရေး ရေး ပေါ်လာသည်။ မင်းသား ဖရစ်သည် ရဲတိုက်ကို စွန့်ခွာ၍ အိုဒက်နှင့် စတင်ဆုံဆည်းခဲ့ရာ ရေကန်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ချောက်ကမ်းမျှပင် ခွဲခြားမမြင်သာ အောင် အမှောင်ဖုံးနေသော တောအလုံးတွင် သူ့နှလုံးသားက လမ်းထွင်ပေးသည်။ ဗွန်ရဘတ် သည် မင်းသားဖရစ်နှင့် အိုဒက်ကို မတွေ့ ရအောင် မုန်တိုင်းတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းခဲ့၏ ။

ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုလူသည် ဗွန်ရဘတ်တစ်လှည့်၊ ဦးဘလှအောင် တစ်လှည့် ဖြစ်နေ၏ ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် မင်းသားဖရစ်သည် ကြေကွဲလျှာ ငယ်နေသော အိုဒက်ကို တွေ့ ခဲ့ရ သည်။ အိုဒက်က ဖရစ်သည် တစ်ကြိမ်ဆိုခဲ့ပြီးသော စကားကို ဖောက်ဖျက်မိသဖြင့် သူမအနေဖြင့် လူ့အ ဖြစ်ကို ဤဘဝတွင် ပြန်ရနိုင်ဖို့ မ ဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း၊ ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် တစ်ခု တည်းသော နည်းလမ်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း ပြောပြ၏ ။ မင်းသားဖရစ် က သူပါ အိုဒက်နှင့် အတူ တွဲ ကာ သေမည် ဟု ဆိုသည်။

ထိုစဉ် ဗွန်ရဘတ် ရောက်လာ၏ ။ သူက မင်းသားဖရစ် ဤကဲ့သို့ မပြုရန်၊ အတန်တန်ပင် တားမြစ်တောင်းပန်သည်။ သို့သော် ချစ်သူနှစ် ဦး၏ မေတ္တာနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ကို

ဗုဒ္ဓရဘတ်တန်ဆီး ဖျက်ချေရတော့။

မင်းသားဖရစ်နှင့် အိုဒက် လက်ချင်းတွဲ ကာ မြေမှာ င်သော ကန်ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။ ထိုသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဗုဒ္ဓရဘတ်၏ ကျိန်စာများ ပြယ်လွင့်သွားကာ ဗုဒ္ဓရဘတ် လဲကျသဆုံးသွားလေသည်။ ကျိန်စာသင့်ခြင်းမှ သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်ကြပြီ။ ချိုက်ကော့ စင်္ကြံ၏ ဆင်ဖိုနီတေးသွားသည် နှလုံးသားများ ဖိတ်လှုံလှထိ မြည် ဟိန်းကျယ်လောင်လာ၏ ။ ငန်းတို့ ၏ တောင်ပံခတ်သံ။

တောင်ပံခတ်သံ တဖျပ်ဖျပ်ကြောင့် ကိုယ်လန့်နိုးလာသော အခါ ကိုယ့်ဘေးပတ်လည်တွင် ထူဝိန်းသော အမှောင်ထုသာ လေးလံစွာ ကာဆီး ဖိပိုးထားသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။ ရေငတ်မွတ်စွာ ကိုယ့်လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေသည်။

အိုဒက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ကွဲကွာသွားတဲ့ ငယ်ရည်းစားနဲ့တူတဲ့ အိုဒက် ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ကိုယ့်အိပ်ရာ ကြမ်းခင်းအောက်တည့်တည့်တွင် ရှိသော ခြံထဲမှ ကိုယ်မွေး ထားသော ငန်းနှစ် ကောင်၏ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်သံကို ကြားရ၏ ။ ညနေက သောက်ရေကန်ထဲ ဆင်းမှု ဖြင့် ကောင်စီရုံးမှ ဖမ်းထားသော ဤငန်းနှစ် ကောင်ကို ကိုယ်တစ်ကောင် တစ်ဆယ်စီနှင့် သွားကာ ရွေးနှုတ်ခဲ့ရ၏ ။

နောက်နေ့ ဇာတ်ဆရာနှင့် တွေ့ သော အခါ သူအပ်ထားသော ဇာတ်ကို မရေး ဖြစ်တော့ ကြောင်း ကိုယ်ပြောလိုက်မိလေသည်။

သစ္စာနီ

ဝိတပဒေသာမဂ္ဂဇင်း။ ဩဂုတ်-၁၉၈၅

...